

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku K. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] w W.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lutego 2016 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 1 lipca 2015 r. odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonego K. B., wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 kwietnia 2014 r., jako niedopuszczalną. W sprawie tej ustalono, że w dniu 22 lipca 2014 r. profesjonalny pełnomocnik skarżącego wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 kwietnia 2014 r. obarczoną brakami formalnymi, dlatego zarządzeniem z dnia 28 lipca 2014 r. został wezwany do ich uzupełnienia przez wskazanie sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Pełnomocnik wskazał, iż wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 13.092 zł i podniósł, że jest to sprawa o przyznanie emerytury. Natomiast pełnomocnik organu

rentowego określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 7.108,44 zł. Dlatego też, wezwano pełnomocnika skarżącego do korekty wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, ze wskazaniem matematycznego sposobu badań zaskarżonej decyzji. W odpowiedzi pełnomocnik skarżącego wskazał, że wyliczona kwota stanowi różnicę między dochodzonym a otrzymanym świadczeniem przy uwzględnieniu waloryzacji, podkreślając jednocześnie, że przedmiotem sprawy jest przyznanie emerytury. Sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, który zwrócił akta Sądowi drugiej instancji celem sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Sąd Apelacyjny ponownie wezwał pełnomocnika skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej przez wskazanie sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia oraz zajęcia stanowiska co do kwoty wskazanej przez organ rentowy. W odpowiedzi pełnomocnik skarżącego dokonał reasumpcji stanowiska, wskazując, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 7.108,44 zł.

Sąd Apelacyjny, postanowieniem z dnia 1 lipca 2015 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy, argumentując, że przedmiotowa sprawa nie zalicza się do żadnej ze spraw z kategorii wskazanych w art. 398² § 1 k.p.c., bowiem jest sprawą o wysokość świadczenia emerytalnego, a nie o prawo do tego świadczenia, zaś wartość przedmiotu zaskarżenia jest bezspornie niższa od pułapu wskazanego w cytowanym przepisie.

Postanowienie to zaskarżył zażaleniem ubezpieczony, zarzucając naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 398² § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez uznanie, że przedmiotem skargi kasacyjnej nie jest sprawa o przyznanie prawa do emerytury, podczas gdy skarżący domaga się zaliczenia do podstawy wymiaru emerytury między innymi kwot z funduszu premiowego i eksportowego, a źródłem jego żądania jest decyzja ustalająca prawo do emerytury, co implikuje zakwalifikowanie sprawy do kategorii spraw o przyznanie emerytury i przyjęcia skargi do rozpoznania niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, a w konsekwencji nieuzasadnione odrzucenie skargi kasacyjnej. Na wymienionej podstawie wnoszący zażalenie domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie mogło zostać uwzględnione, ponieważ wniesiona skarga kasacyjna okazała się przedmiotowo niedopuszczalna z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia. Przedmiotem sprawy nie była bowiem decyzja o przyznaniu emerytury, jak utrzymywał skarżący, ale decyzja ustalająca wysokość już przyznanej emerytury, która była sporna nie co do ustalonego prawa, ale co do wysokości. Konkretnie rzecz ujmując, przy podanej wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w kwocie 7.108,44 zł, skarga kasacyjna okazała się przedmiotowo niedopuszczalna w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c. Wnoszący zażalenie bezpodstawnie i błędnie zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 398² § 2 k.p.c. przez uznanie, że „przedmiotem skargi kasacyjnej nie jest sprawa o przyznanie prawa do emerytury”, tymczasem wymieniona podstawa zażalenia nie dotyczy takiego przedmiotu sporu.

Należy wskazać na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, który wielokrotnie potwierdzał, że jeżeli przedmiotem sporu sądowego nie jest prawo do emerytury, lecz tylko jej wysokość, to o zaskarżeniu dopuszczalną skargą kasacyjną decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia obliczona na podstawie art. 22 k.p.c. w postaci różnicy pomiędzy wysokością świadczeń dochodzonych przez ubezpieczonego a wysokością świadczeń wypłaconych przez organ rentowy w skali jednego roku (postanowienia Sądu Najwyższego z: 17 listopada 2010 r., II UZ 31/10, LEX nr 707897; 10 listopada 2010 r., II UZ 30/10, LEX nr 707896; 15 kwietnia 2010 r., II UZ 5/10, LEX nr 621341; 13 stycznia 2006 r., I UZ 47/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 56; 10 kwietnia 2002 r., II UZ 31/02, LEX nr 54791; 28 listopada 2001 r., II UZ 80/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 449; 13 marca 2001 r., II UZ 15/01, OSNP 2003 nr 2, poz. 49 lub 13 marca 2001 r., II UZ 13/01, OSNP 2003 nr 2, poz. 47). W konsekwencji sprawa o przeliczenie podstawy wymiaru otrzymywanej emerytury nie jest sprawą o przyznanie emerytury i dlatego dopuszczalność skargi kasacyjnej była uwarunkowana od wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w kwocie nie niższej niż dziesięć tysięcy złotych. Tymczasem oznaczona przez skarżącego wartość kasacyjnego zaskarżenia odpowiadająca spornemu żądaniu była niższa od kwoty warunkującej dopuszczalność skargi kasacyjnej, co uzasadniało jej odrzucenie.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił jak w sentencji.

[l.n]